

Legendy a povídky z Ekharie 1

O odvážné princezně, krásném princovi a ohnivém drakovi

Doc byla temná a ve vzduchu byl cítit déšť. Od Trudných hor vál studený vítr a nesl s sebou nádech blížící se zimy. Zima v části Ekharie, zvané Údolí, byla předzvěstí klidného období. Sníh zasypal horské průsmyky mezi Ekharíí a Zantýnií, a tak na dlouhé měsíce zabránil válce, která vždy nejvíce zasáhla právě Údolí.

Unavený poutník procházel pod stromy a studený vítr si hrál s jeho pláštěm. V natažené paži nesl lucernu se začouzeným sklem, přestože byl zvyklý chodit potmě a měl velmi ostré smysly. Dokonce lucernu zapálil až když vešel na lesní cestu, kde se to očekávalo. Po loukách chodil raději potmě.

Teď se na chvíli zastavil a zaposlouchal. Přes hukot větru slyšel, co potřeboval – zvuky hudby, smích, cinkot pohárů – hostinec Pod Kaštanem. Poutník zakryl lucernu pláštěm a zamžoural do tmy. Chvíli trvalo, než si oči přivykly, ale pak bezpečně spatřil slabou záři od světél hostince. Unaveně a spokojeně si povzdechl, znovu osvětlil cestu plamínkem olejové lampy a pokračoval do hostince.

Na mýtině v jižním cípu Lukarského lesa stál vysoký a starodávný kaštan. Podle pramenů z města Horalova, které otevíralo své brány jen den cesty od tohoto místa, nechal zasadit tento kaštan sám sirfalan Vítězslav V., když přišel počtít svou přítomností Horalov, jen pár let po jeho založení. Tedy před více než sedmi staletími. Pod korunou stromu stál dvoupatrový hostinec, jehož došková střecha se ani nedotýkala nejspodnějších větví rozložitého kaštanu. *Brzy budou moci další patra přistavět*, usmál se poutník, ale pak se obezřetně rozhlédl.

Hostinec tvořila kamenná nálevna v přízemí a dvě dřevěná patra pokojů. Poutník to tu znal, jednalo se o čistý prostor bez vší a jiných nechtěných nočních návštěvníků. V lokále točili kvalitní pivo z Horalovského pivovaru a měli i sudy s vínem z Poloostrova. Ceny přiměřené na tak hezké místo. Poutník se sem rád vracel. Vedle nálevny stála dřevěná stáj pro nějakých padesát koní a tři pivozy. To, že některé koně ustájili vně stáje, jen svědčilo o tom, že hostinec bude dnes přeplněný. Smích, křik a zpěv, to vše se ozývalo z očouzených oken.

Poutník si znovu povzdychl a ještě jednou se rozhlédl, nakonec otevřel dveře do lokálu a zasáhl ho příval tepla, světla a vůně pečeného masa. Nemusel se po sále rozhlížet dlouho, protože vlasy muže, kterého poutník

hledal, svítily jako maják a cestovatel v plášti se musel plácnout do čela nad hloupostí svého bratra. Uviděl i jeho stráž, jeden muž nenápadně stojící asi metr od něj a předstírající rozhovor s jiným, který navíc držel úplně zvětralý půllitr. Oba v pláštích, značně zpocení a s rukou na jílci zbraně.

Poutník si plášť svlékl a odhalil tak celému světu, že není ošklivým starým žebrákem ani poďobaným žoldněřem, ale že je velmi krásnou mladou ženou. Michaela, jak si teď princezna Astrid říkala, byla hnědovlasá dívka (vlasy si barvila každé tři dny, aby nezářila na celý svět, jako její zlatovlasý bratr) menšího vzrůstu. Z její bezchybné tváře pozorovaly vyzývavě okolí nebesky modré oči. Prsa tak akorát, ani velká, ani malá, a útlý pas i končetiny. Dívka bez obalu prošla kolem strážných a sedla si naproti korunnému princovi, Percivalu Prenumbikovi, svému bratrovi.

„Zdravím, Prďáku!“ usmála se na něj.

„Astrid, prosím. Neříkej mi tak,“ odpověděl zarmouceně, ale ona byla přesvědčená, že uviděla i jiskřičku radosti z toho, že svou malou sestřičku zase vidí živou a zdravou.

„Ty mně zase neříkej Astrid. Jsem Michaela, chodkyně, jestli jsi zapomněl.“

„Ovšem že nezapomněl. Jen jsem myslel, že bychom mohli tuhle šarádu alespoň pro dnešní večer...“

„Ne,“ uřála ho prostě. „Nebudeme nic riskovat.“

„Dobrá. Michaela. Fajn. Víš, už jsem byl chvíli přesvědčený, že nakonec vůbec nedorazíš.“

„Bohužel, v horách mě zastihl déšť a navíc jsem si musela dávat pozor, jestli mě nesledují. Jsem totiž právě na hlídce v Mečovicích. Vypadá to, že zítřek strávím v poklusu, abych stihla splnit své chodcovské povinnosti. Jak se má... náš otec?“

„Stárne, je protivný, a když někdo zmíní jméno princezny Astrid, zrudne a říká nepěkné věci.“

„Jako například?“

„Že by sis měla přát, abys byla mrtvá, protože jestli tě někdy chytne, tak ti zmaluje zadek tak, že si alespoň pět let nesesedneš. Ehm. To byla jeho slova, ne má.“

„Však on se časem uklidní.“

„To říkáš už tři roky,“ usmál se na ni její bratr.

„Nebyla to promarněná léta. Chytám lapky. Lovím skřety. Nedávno jsem byla součástí oddílu, který zlikvidoval obra v Trudných horách. Víím, že by mě otec raději viděl v šatech a nejlépe už dávno provdanou za nějakého tlustého smradlavého Imboruse, ale já se neobrátila ke království zády. Jen mu pomáhám tak, jak považují za správné.“

„Chtěl bych vidět, jak bys to vysvětlovala jemu. On sám si myslí, že jsi utekla před povinnostmi, když tvá matka zemřela.“

„Myslíš svou milovanou macešku?“ zeptala se Astrid ošklivě.

Percival se nenechal: „Možná že si myslíš, že jsi jediná, kdo riskuje, ale já jsem se před pár hodinami ztratil na honu. Naštěstí jsem našel tuto hospodu spolu s mými dvěma věrnými služebníky. Kdyby se otec nebo strýc Marek dozvěděli, že jsem utekl setkat se s tebou... nu já mám sedět po zbytek života na trůně, já svůj zadek potřebuji, pokud možno, neporušený.“

Tomu se Astrid musela zasmát. Mezitím kolem prošel hostinský, ale zastavil se a dlouze zkoumal Percivalův obličej.

„Ano, vypadá jako korunní princ, že?“ usmála se na hostinského Astrid. „A já snad jako ztracená malá princezna, že? Nenechte se vysmát.“

„Já, se omlouvám, pane. Opravdu jste princí trochu podobný,“ brblal hostinský.

„Nejsi první, kdo mi to říká,“ pokusil se Percival napodobit Astridin nenucený tón. „Mohl bych požádat ještě o jedno pivo? A tady ... ehm, má přítelkyně...“

„Princezna si dá také pivo, tuplované, děkuji mockrát. Pivo totiž my princezny běžně pijeme po tuplácích.“

Hostinský odběhl vyřídit objednávku a tvářil se při tom uraženě.

„Ty jsi mi ale proradná lhářka,“ řekl mile její bratr.

„Tři roky, bratříčku. Tři roky a nikdo nemá ani tušení,“ usmála se samolibě princezna. Pak se podívala za hostinským a dodala: „Snad nám do toho neplivne.“

Percival ji chytil za ruce a řekl, jak nejjemněji uměl: „Vrať se se mnou. Prosím. Já otce obměkčím.“

„Ne, to nejde. Nemůžu... ještě se toho musím hodně naučit. Zantýnie zase vystrkuje růžky, teď před zimou by mohli ještě něco zkusit. Právě jsem potřebnější mezi chodci, než na otcově dvoře. A navíc,“ Astrid se uchechtla, aby trochu zlehčila situaci, protože její bratr vypadal velmi smutně, „jsem upsaná na pět let, když odejdu dříve, bude to dezerce.“

Percival se opravdu trochu pousmál. Jeden z jeho nenápadných strážců se k nim přitočil, aby se omluvil, že si musí jít odskočit.

„Co můj drahý bratříček učenec?“ zeptala se Astrid, když přišel hostinský a položil před ně dva tupláky Horalovského černého piva.

„David? Ten také nedává otci moc spát, abych řekl pravdu. Tahá se pořád s tím čarodějem z Magikus Militia. Byl jsem u toho, když před půl rokem nadhodil, že by odjel do Černohradu studovat magii. To jsem se tehdy opravdu bál, že otce sklátí mrtvice a já se stanu... no však víš čím, ještě než mi bude pětadvacet.“

„To by ale byla tragédie,“ ušklíbla se Astrid. „A nevlastní sestřičky? Už jsem teta potřetí?“

„Ne. Jen podruhé. Liria tě, mimochodem, pozdravuje a přeje ti, abys už konečně zmoudřela. Ale prý k tomu dojde, až budeš mít děti.“

Astrid si odfrkla. „Uřvané, bezkrké zrůdy, co se mi přísají k prsům jako topír? No to tedy děkuji mnohokrát. To vážně raději otce a jeho vařečku.“

„Když jsi jim zpívala, tak vždycky usnuly. Třeba budou mít tvoje děti stejnou slabost.“

„Ještě slovo a...“ Astrid pohrozila pěstičkou.

Percival se musel opět zasmát. „A Zaitha... no znáš jí. Je ti podobnější, než si myslíš, a já se domnívám, že v manželství není šťastná. Navíc ještě Vortanusovi nedala jediného potomka, což Lirii dohání k šílenství a v Černohradu kolují povídačky o Zaithině plodnosti. Takže zuří, a když zuří, no i já z ní mám strach, když zuří.“

„To máš pravdu. Tě jsem se občas bála i já.“

„Je po matce, ty jsi ji nezažila, ale Tereza Černá byla úplně stejná jako Zaitha. Milá, laskavá, ale v některých momentech opravdu děsivá.“

Astrid se rozhlédla po lokále. Najednou měla takový divný pocit. *Ten muž tam v rohu. Sleduje nás.*

„To je tvůj další hlídač?“ zašeptala Astrid a na obličejích se jí rozléval hraný úsměv.

„Kdo?“

„Tamten chlap v rohu. Nespustil z nás oči.“

Percival zakroutil hlavou: „Nemám tu nikoho krom Adriana a Berta.“

„Kde je Bert?“

„Šel přeci na záchod... před docela dlouhou dobou. Adriane?“ druhý hlídač se k Percivalovi naklonil. „Něco se děje.“

„Jestli jste se nechali sledovat a hospoda je obšancována strýcovými muži, tak ti tedy pěkně děkuji, Prďáku,“ řekla Astrid a mračila se na svého bratra.

„Nikdo nás nesledoval,“ hájil se Percival, když Adrian řekl: „Podívejte se, pane. Bert je zpět.“

Druhý hlídač prošel kolem baru a Astrid si všimla, jak poklepal na rameno jednomu z hostů. Pak se stalo příliš mnoho věcí v příliš krátkém čase.

Astrid se zvedla ze židle, aby mohla začít utíkat, pokud by to bylo potřeba.

Bert mezitím ale přišel k jejich stolu, prošel k Adrianovi a s úsměvem mu zabodl do obličejů dýku. Sprcha krve ztropila jak Astrid, tak Percivala.

Muž, který je pozoroval z rohu, už byl také v pohybu. Přeskočil stůl, kde parta horníků hrála kostky, a běžel k Percivalovi, zpod pláště vytáhl meč se zahnutou čepelí. Kápě jeho pláště se při skoku shrnula dozadu a Astrid spatřila Zantyjskou tvář, na které dominovaly šikmé úzké oči.

Percival už také stál, meč z ledové oceli v ruce a byl připraven bránit se Zantyjskému vrahovi.

Ale další tři muži přicházeli od baru, obnažené zbraně v rukou.

Bert se mezitím rozmáchl plochou stranou vlastní zbraně a jeho cílem byla Prďákova hlava.

Astrid úder zablokovala vlastní šavlí a přešla do protiútoků. Tím stála zády ke svému bratrovi a proti ní čtyři muži se zbraněmi, z nichž nejnebezpečněji vypadal Bert.

Percival měl jen jednoho soupeře, ale o to nebezpečnějšího. Zantyjský bojovník zabodl zbraň do stolu a zaujal zvláštní postoj. Přenesl váhu na špičky a ruce nad hlavou zakroutil do tajemných křivek. To mohlo znamenat jediné, byl to bojovník Surya, mistr boje beze zbraně.

„Princ Percival Prenumbik, řečený Prďák, a princezna Astrid Prenumbik, alias chodkyně Michaela. Úžasný úlovek, Berte, sice jsi jen prodejná krysa, ale za tyto dva dostaneš tučnou odměnu.“

„Astrid, vypadni odtud!“ křikl Percival přes rameno.

Rozumní lidé utíkali k východům z hostince, ale křik zvenčí svědčil o tom, že odtud se dostanou živí jen Zantyjci, jejich zrádní nohsledi z Ekharie a dvě královské děti, a to možná jen, pokud budou rozumní.

„Nenechám tě tady samotného.“

„Nehádej se a běž! Musíš sehnat pomoc. Rychle!“

Bert znovu zaútočil plochou stranou meče, a tentokrát byla jeho terčem sama princezna. Vyhnula se lesklé čepeli, ale vzápětí musela krýt další útok

od zjizveného muže, který předtím popíjel na baru. *Popíjel? Měl před sebou zvětralé pivo, zatraceně!*

„Tak už běž!“ křikl znovu Prďák a sám máchal mečem před bojovníkem Surya, aby si ho držel dál od těla. Neodvažoval se přímo zaútočit, protože správně tušil, že na to Surya čeká.

„Zatraceně!“ zaklela Astrid a podařilo se jí vykrýt další Bertův útok a ještě ho pořádně nakopnout do holeně. Proskočila kolem něj a vyhnula se čepelím svištícím kolem ní z rukou dvou dalších nepřátel. Někdo ji zachytil za plášť, ale spona povolila téměř hned a Astrid už stála u dřevěného schodiště do patra. Vší silou vrazila do muže, co se jí pokoušel zatarasit vlastním tělem cestu. Zavrával a spadl na schody. Astrid mu přeběhla po obličejí na balkon nad lokálem a máchla za sebe mečem právě včas, aby sekla do tváře jednoho z pronásledovatelů, který ji doháněl. Pak se rozeběhla chodbou přímo naproti úzkému prosklenému oknu. Zesponu stále slyšela zvuky boje a křik. To znamenalo, že Prďák ještě stojí. Třeba by se jí nějak mohlo podařit proniknout zvenčí zpět do hospody a překvapit vrahy ze zálohy. *Slabá naděje, holka. Moc slabá. Budeš ráda, když se do toho okýnka vejdeš...*

Astrid se rozeběhla, zakryla si obličej rukou a zpod širokých rukávů slabě zazářil fialový kovový náramkem s vyrytými symboly zakrývající paži od lokte až téměř k zápěstí. Tím si chránila oči, když proskočila úzkým okénkem na osvětlené nádvoří.

Ucítila náraz a potom bolest, jak se jí střepy zahryzly do paže v místech, kde nebyla chráněna kovem. Pak se chvíli vznášela nad stájemí hostince, než prosvištěla doškovou střechou a skončila v kopě sena. Když byla ještě ve vzduchu, spatřila mnoho padlých Ekharjiců a také mnoho stále stojících únosců připravených na cokoliv.

Seník byla dřevěná bouda s jednou stěnou sdílenou s hostincem a s jediným východem mířícím přímo do stáji. Ty bohužel střežili dva muži v pláštích a hned jak spatřili Astrid, menší z nich zaběhl dovnitř a druhý tasil zakřivený meč, tak typický pro Zantyjské císařství.

Astrid se těžce zvedla ze sena. Cítila vlhkost, jak jí krev prýští z poraněné ruky a v malých potůčcích stéká po kovovém náramku a odkapává na zem. I přes téměř zázračnou trefu do kopky sena, měla naraženo několik kostí a natáhnuté svaly. Celé její tělo se obracelo proti ní a dávalo jí důrazně najevo svou nespokojenost. Nestihla ani vytáhnout zbraň a už musela uhýbat svištící čepeli. Při zrádném útoku spadla muži kápě z čela a Astrid spatřila šikmé oči a nažloutlou pleť – další Zantyjec.

Zantyjský bojovník byl možná zkušený, ale na mladičké Astrid nebylo poznat, že prodělala bojový výcvik na královském dvoře v Ekharii, kde ji učili nejlepší šermíři království, a poté tři roky běhala po horách s bandou drsných hraničářů. Dívku, stejně jako mnozí jiní, podcenil. Jeho druhý útok byl neohrabaný, a ačkoliv se v Zantyjských tvářích četlo těžko, Astrid uviděla nadřazenost a jistotu, která z něj přímo vyzařovala. Dívka se i přes krutou bolest mrštně čepeli vyhnula. Pak ho kopl do kolena, až to zaprašťelo. Z opasku vytáhla stahovací nůž a rozpárala mu hrdlo. Bezcitně. Tak, jak by to on udělal jí, kdyby byla obyčejnou bezcennou venkovankou.

Ucítila slabý pocit zadostiučinění, ale ztratila drahocenné vteřiny. Rychle se zvedla z mrtvého, ale ještě mu rozepla sponu na plášti a přetáhla si ho

přes sebe. Bude pršet, to Astrid věděla stejně jistě, jako že Prďáka už nikdo dnes večer nezachrání.

Ze stáje vybíhalo šest mužů. Pět Ekharijců a jeden Zantyjec. Šikmooký obyvatel císařství se zastavil a nařídil v jejich ukřičené řeči, aby ji zajali. Astrid jim odmítala dát šanci. Bez ohledu na bolest se dívenka rozeběhla temnotou a mířila do divočiny. A nebyla jediná, Ekharijci utíkali z hostince po desítkách. Nepřítel nebylo dost, aby je všechny pobili. Nebo, a ta myšlenka jí dělala dobře, museli vypomoci v hostinci, protože Prďák Prenumbik pravděpodobně bojoval jako lev.

*

Běžela až do úsvitu.

Věděla, že by jí jen těžko mohl někdo stačit, ale odmítala na to vsadit svůj život. Běžela, i když jí srdce bušilo a krev tepala v hlavě. Její tělo se po několika kilometrech přestalo bouřit a jen tiše zuřilo a trpělo. Astrid si v běhu vyndala střepy z poraněné ruky a dokonce se jí i nějak podařilo ránu obvázat a stáhnout. To když byla vegetace řidší. Teď by se jí to už určitě nepovedlo.

Svívalo a princezna Astrid si konečně dopřála pár minut oddechu.

Ukryla se pod nízkou křovinou a poslouchala les, který švitořil v posledních ozvěnách podzimu. Brzy napadne sníh, výš v horách už byl, a pokryje celou zemi všeobjímajícím tichem. Jen tu a tam zapraští mráz. Přestane hrozit válka, protože průsmyky zapadají sněhem. Do hor se vyřítí jejich původní obyvatelé, zahnaní v létě lidmi do vyšších poloh či do hlubokých jeskyní. Vlci, ledolvi, trollové, obři a další havěť. Bude to jejich území až do jara, kdy začnou hraničáři lovit opozdilce z jejich řad. Jaro měla Astrid ráda.

Princezna tiše poslouchala dlouhé minuty, ale zvuky pronásledování se stále neozývaly. Ztratila je a to bylo dobře. První kilometry se ti zantyjští psi drželi těsně za ní a vypadali velmi odhodlaně.

Astrid počkala ještě několik minut, než se rozhodla, že je v bezpečí a vysoukala se zpod keře, kde se neleželo příliš pohodlně. Sedla si na povalený kmen stromu a zašátrala, jako již několikrát v noci, po měchu s vodou, jenže ten zůstal v hostinci Pod Kaštanem, nebo se ztratil při zběsilém úprku. Princezna nevěděla.

Astrid se tiše zasmála vlastní hlouposti a touze po životodárné tekutině. Její předpověď na déšť, kvůli které se vláčela s těžkým pláštěm, se nevyplnila. Unaveně si podepřela zpocený obličej rukama a přemýšlela.

Utíkala do hor, protože to tady zná. To byl první impuls, ale pokud Prďáka odtáhnou přímo do Zantýnie, tak než strýček Marek sešikuje odvetný oddíl, zapadají průsmyky sněhem a korunní princ zůstane až do jara v rukou Zantýjského císaře. Nebo tam zůstane i Marek s Horalovskou armádou, což by bylo ještě horší. A může vlastně vůbec odvetný oddíl vpadnout do Zantýnie, když je příměří? Ano, mezi útočníky byli Zantyjci, kdo to ale potvrdí? A i kdyby se takový blázen našel, třeba sama princezna, chce království rozpoutat další vleklou válku? Určitě ne.

Astrid věděla, proč utíkala do hor. Potřebovala vlastní úderný oddíl. Rychlý oddíl, který projde přes průsmyky, i kdyby zapadaly sněhem.

Potřebovala chodce, i když to znamenalo, že její život mezi nimi asi skončí. Život jejího bratra jí byl ale cennější, než její dětské vrtochy. S novou silou se vypravila nalézt Ivanův oddíl, který by tu měl někde hlídkovat. Jen pár kilometrů nahoru, do Trudných hor.

Běžela a na žízeň už vůbec nemyslela.

*

Přítomnost hraničářů spíše vycítila, než vyzorovala. Byli opatrní a věčně v práci. Utajování přítomnosti byla jedna z prvních disciplín, kterou mladí chodci museli ovládnout. Spolu se stopováním, léčitelstvím, hlídkováním, plížením, mizením, znalostí zvěře, lovu zvěře, stahování zvěře tak, aby se nepoškodila kůže, střelbě z luku, šermu, boje s holemi, a bylo toho ještě mnohem víc.

„Michaela?“ promluvil kámen a zpoza něj vyskočil vysoký pohledný muž s velmi hladkou tváří bez vousů. Na hlavě měl koženou helmu vyztuženou kovovými pláty, ale Astrid věděla, že pod ní má tmavé havraní vlasy. Byl to chodec Ivan, muž, který Astrid zasvětil do těch nejjemnějších tajů chodcovského řemesla, stejně jako do slastných tajů lásky.

Astrid Ivana nikdy nemilovala. Od té doby, co utekla z královského paláce, vystřídala mnoho mužů a párkrát si myslela, že se zamilovala. Pravdou bylo, že nikdo ji neuměl tak uspokojit, jako chodec Ivan. A ne jen fyzicky. Ivanova náklonost uspokojovala i její touhu po vědění, protože vysoký chodec se s dívkou dělil o tajemství, na která by jiný mladší chodec musel čekat dlouhá léta. Ale nikdy k němu nepocítila lásku.

„Co tady pohledáváš? Máš být v Mečovicích,“ řekl s naprosto kamennou tváří.

Astrid se pokusila usmát, ale vznikl z toho spíše škleb, protože Ivanovi necukly ani koutky.

„Ty víš, co tě čeká za neuposlechnutí příkazů?“ konstatoval. „A už je zima,“ dodal.

Astrid věděla. Vynikala množstvím cností, ale poslušnost mezi ně nepatřila. Nebýt protekce, které se jí od Ivana dostávalo, nikdy by se nestala mladší chodkyní. Naopak, kdyby nad ní nedržel ochrannou ruku, možná by ji z řádu dávno vyhodili. Teď se však tvářil, že jeho pohár trpělivosti přetekl. Nedivila se. Přidělení na hraniční hlídku až do Mečovic si vyžádala sama přímo u staršího chodce Lapkolapa, aby se mohla sejít s Percivalem. Její přání bylo Ivanovi navzdory. Neměl rád, když ho opouštěla na dlouho.

„Je skoro zima, ale klidně tě na místě vysvěču a pošlu do osady. Mně je to jedno, jestli zmrzneš, nebo umřeš hlady...“

„Musíme si vážně promluvit,“ skočila mu do řeči Astrid. Neměl to rád, to ona moc dobře věděla, ale teď nebyl čas na maštění jeho ega.

Mlčel, ale pokynul jí, aby tedy hovořila.

„Vrátila jsem se, protože hostinec Pod Kaštanem byl přepaden Zantyjci.“

„Aha. A vedl je sám císař?“ zeptal se a ušklíbl se. Jiný balvan se zachechtal a Ivan ho sjel pohledem, který sliboval trojitou hlídku.

„To není legrace,“ oponovala Astrid a nakrčila nos. Neměla ráda, když se jí někdo smál.

„I kdyby to byla pravda, mělaš běžet do Horalova pro vojáky a ne za námi.“

„Někoho unesli,“ řekla Astrid a kousla se do rtu. *Praskne to, a ty s tím nemůžeš nic dělat, holka.*

„Krále?“ zkusil Ivan znovu rozesmát mladšího chodce skrytého za balvanem, aby ho mohl opravdu potrestat, ale ten se tentokrát udržel. I když Astrid by přísahala, že alespoň zachrochtal.

Jí do smíchu nebylo: „Králova syna. Percivala Prenumbika.“

To už balvan nevydržel a zpoza něj vypadl Vašek, mladší hraničář, a válel se po zemi smíchy. Astrid měla chuť ho nakopnout tam, kde to pány bolí nejvíc.

„Michaelo, tohle je ta nejhorší historka...“

„To není historka!“

„A cos tam tedy dělala ty?“

Astrid mlčela. Další chodci opustili svůj kryt a zvědavě na ni koukali. Sedm znala jménem, jen ten poslední byl nový. Záskok za ni.

„Není to jedno?“ zkoušela princezna naposledy zachránit své inkognito. „Jestli mám pravdu a králův syn je v nebezpečí...“

„Ne, to není jedno. Proč jsi tam byla?“ Astrid viděla, že z Ivana spíš mluví žárlivost a majetnický pud, který tak nenáviděla, než chodec – ochránce hranic, ale on něco tušil už dřív.

„Králův...“

„Odpověz mi! Okamžitě!“

„Je to můj bratr,“ pípla. Spatřila nechápavé pohledy svých přátel a v očích toho nového náhlé pochopení.

„To je...“ začal mluvit a ukazoval na Astrid prstem, ale Ivan ho přerušil zvednutím ruky.

„Já vím moc dobře, kdo to je. Je to mladší chodkyně, která odběhla ze své hlídky a ztrapnila celý náš cech a hlavně sebe tím, že si vymýšlí takhle pitomé historky.“

„Ivane,“ oslovila ho tiše, „prosím, vzpomeň si. Kdy se ztratila princezna. Princezna Astrid.“

„Vím, kam směřuješ, ale...“

„A kdy jsem se přihlásila k cechu.“

„Michaelo...“

„Vždycky ses divil, proč mám tmavé vlasy a jinak světlé chlupy.“

Ivan zrudl, jako vždy, když začala mluvit o „těch věcech“.

„Je to princezna Astrid,“ řekl ten nový. „Byl jsem v Ekhaře. Byl jsem tam, když se ztratila a viděl ty obrázky. Je to určitě ona. Má nabarvené vlasy... ale je to ona.“

„To není možný, Tamalle. Tomu prostě nevěřím,“ Ivan vypadal zlomeně. Na malý okamžik jí ho bylo skoro líto.

„Můj bratr,“ řekla a hleděla mu přitom upřeně do očí. Do hlasu se jí vracela jistota. „Královský dědic, budoucí Ekharion, korunní princ Percival Prenumbik byl zajat Zantyjskými agenty. Musíme je dohonit a zachránit...“

„Chopte se jí,“ zašeptal Ivan a ona na něj nevěřičně pohlédla. Nikdo nic nedělal, tak Ivan zařval: „Tak už se jí, do prdele, chopte!“

Vašek a Tamall byli u ní první. Popadli ji za paže tak prudce, že sykla bolestí, když se dotkly její rány od skla.

„Co to děláš?“ zakřičela na něj. „Říkala jsem ti...“

„Vím, co jste říkala. Vaše výsosti,“ její titul vyplivl stejně, jako ho kdysi plivala ona sama. „Tamalle, Vašku... nespustíte z princezny oči. Hlídejte ji. Musíme ji odvést do Ekharu. Její otec na ni čeká.“ Když začala protestovat, zvedl ruku. Takhle našťvaného ho v životě neviděla a, pravda, trochu ji děsil. Nemohla tomu uvěřit a chtěla mu nadávat, chtěla ho kopnout, chtěla mu prohnat dýku srdcem. Přesto usoudila, že bude lepší zatím mlčet. „Ohledně vašeho bratra, pošlu okamžitě zprávy do Mečovic. A mohu vás ubezpečit, že bude zachráněn. Vaše výsosti.“

„Ivane,“ začala a on znovu zvedl ruku. Teď se rozhodla to ignorovat. „Ivane, poslouvej mě, u Fallana. Prďáka táhnou k hranicím a přes kopce. Za chvíli bude sníh. My nemůžeme čekat!“

„A to máme jít my? Jen nás osm? To jsi fakt blázen?“

„Je nás devět,“ řekla pevně.

„Není,“ odpověděl chladně. „Jak jsem řekl. Odveďte ji do tábora. Já musím poslat zprávy do okolních mocranství. A Hlídejte ji.“

„Já tě nenávidím,“ zasyčela. „Tebe a tu tvou hnusnou ješitnost! Jsi ubohej, Ivane. Ubohej hraničář, ubohej velitel a ubohej milenec!“

To už ji ale Vašek s Tamallem táhli pryč po kamenné, téměř neviditelné cestičce a dál do hor. Na sever, tedy pryč od Percivala a Zantýnie.

*

Vašek jí utahoval pouta na rukou a na nohou.

„Promiň, Michaelo,“ zašeptal jí. „Moc mě to mrzí.“

„Jo, to mě taky,“ odpověděla a sledovala Tamalla a něco v jeho pohledu jí dalo alespoň špetku naděje. Mrkla na něj a on se usmál. Tak, jak se usměje každý muž, když na něj mrkne hezká dívka.

„Vašku?“ řekl Tamall a nespouštěl z Astrid oči. „Neměl by ses jít podívat, jestli velitel něco nepotřebuje?“

„Říkal...“

„Já vím, co říkal. Ale nepřijde ti zbytečné, aby jednoho vězně, svázaného, hlídali dva chodci?“

„No...“

„Efektivita, Vašíku. To je budoucnost cechu. Efektivita. Jdi za Ivanem a řekni mu, že je princezna v dobrých rukou.“

Vašek tedy odběhl. Jestli tušil, oč Tamallovi jde, nebo ne, zůstane Astrid skryto, ale před odchodem ze stanu se na ni lítostivě podíval.

„Tak a je klid, princezno,“ řekl Tamall a poválel si to slovo po jazyku.

„Už jsi někdy šukal princeznu?“ zeptala se bez obalu Astrid. Ráda vyváděla muže z rovnováhy a od svého útěku si přála tuto větu vyzkoušet.

Na Tamalla měla skoro zázračný účinek. Koukal na ni hladově, a když ji drsně uchopil, ona vzdychla, aby ho roz dováděla ještě víc.

Chvíli jí hnětl prsa a ona s tím nemohla nic dělat, což jí i přes nepříznivou situaci docela vzrušilo.

Soustřed' se, holka. Musíš se soustředit.

Znovu vzdychla a zašeptala: „Chci tě. Chci tě hned.“

Tamall se podíval na provazy, které jí svazovaly kotníky, a dospěl k závěru, že asi nebudou potřeba. Přeřízl je dýkou a začal jí rozvazovat

provázky na kalhotách. Tehdy vykopla vši silou a zasáhla ho přesně. Vyvalil oči a zaúpěl, ale ona se mu omotala nohama kolem krku a pevně ho stiskla. Držela, dokud sebou nepřestal škubat. Pak se přesunula k pohozené dýce a přeřezávala provazy na rukou.

Ještě před odchodem zkontrolovala, zda Tamall dýchá. Naštěstí ano. Sebrala mu hraničářský plášť a zabalila se do něj, když utíkala do mrazivé zimy. Utíkala dlouho a mířila na jih – do Zantýnie a za Percivalem.

*

Vypnula všechno, co nepotřebovala. Utlumila vnímání všeho, kromě nerovností na cestě. Mohla by vběhnout mezi smečku vlků a ani by je nezaznamenala. Nevnímala, jestli je den, nebo noc. Veškerou energii dávala jen a jen do nohou a do pohybu vpřed. Utíkala před chodci a před jejich zradou a honila Zantyjce, kteří měli obrovský náskok.

Únava ji zmáhala, ale ona ji překonávala ze skrytých rezerv, které dokáže člověk objevit jen tvrdým tréninkem a častým saháním až na dno svých sil. Astrid to uměla. Ivan jí ukázal, jak to dělat, a teď to zúročovala. Sice ji poháněla mimo jiné i nenávist k Ivanovi samotnému, ale bez pořádného výcviku a znalostí samotná nenávist nikdy nestačila. Když se jiskřička v jejím mozku probrala k životu, vždy si vzpomněla na chodce. Cítila se zrazená. Cítila se špinavá. Věděla, že nebude moci zůstat chodkyní, když se provalí její pravá totožnost, ale nečekala, že ji takhle zradí.

„Zasranci!“ zařvala do ztichlého lesa a v ten moment ji únava okamžitě dohnala. Přerušila soustředění. Jiskřička vzteku probrala její tělo. Padla do mechu a okamžitě usnula. To byla za polovinou cesty k Rovné. Hraniční řece, která tekla na úpatí hor Tian-Li, hor zvaných v Ekharii Valy.

*

Probralo ji světlo.

A hlas.

Mužský hlas.

Otevřela oči a tasila meč. Ale místo něj vytáhla z opasku rudou růži.

„Je to krásná květina,“ řekl ten muž. Astrid mu neviděla do obličeje, protože slunce stoupalo přímo za ním. Viděla jen temnou siluetu.

„Ano?“ řekla a chtěla, aby to neznělo jako otázka.

Muž se zasmál a byl to milý smích. „Maličká. Vydala ses na nebezpečnou cestu. Dobře poslouvej, protože nemáme mnoho času.

Údolí je smrtící past, jdi nad ním.

Kamenné kopí bude ostřejší, než ocelové.

Nemůžeš zvítězit ničím, co tě naučili v dospělosti.

Ztracená cesta se opět objeví.

To jsem ti chtěl říci, maličká. Teď už se ale musíš probudit. Vzbud se. Teď.“

*

Astrid otevřela oči.

Zlomek vteřiny jí přišlo, že tam ta postava stále stojí, ale asi se jí to opravdu jen zdálo. Co to vlastně bylo?

Astrid se protáhla a zopakovala si ty čtyři věty, které jí onen muž řekl. Měl tak hezký, příjemný hlas.

Princezna se zvedla na nohy a s překvapením zjistila, že je úplně odpočatá. Skoro čerstvá. Uběhla skoro padesát kilometrů do hor a z hor a teď měla pocit, že by to uběhla znovu. Usmála se a s novou vervou se rozeběhla na jih. Ani si neuvědomovala, že to asi bude muset znovu opravdu uběhnout.

*

Běžela celý den. Ty rezervy energie, které včera byly vyčerpány a prázdné, dnes vůbec neubývaly. S každým kilometrem se cítila lépe. S každým přeběhlým kopcem se cítila svobodnější. Nenáviděla chodce a nenáviděla Zantyjce a ta nenávisť jí těšila, až se občas přistihla, jak se bláznivě a šťastně směje.

Únavu ucítila, až když doběhla k Rovné, řádně rozvodněné po podzimních deštích. Za hnědou širokou řekou se tyčily Valy, na jejichž vrcholcích se v odpoledním slunci leskl sníh.

Během dneška řeka vyschne a půjde krásně přebrodit, nebo přeplavat. Otázka zní, měli oni čas čekat? Na koních řeku nepřeplovou a bez koní nemohou mít takové tempo, aby se s jistotou dostali přes hory, než napadne sníh.

Sklonila se k vodě a zahleděla se do hnědých vířících hlubin.

Na západě stojí Most. Kamenná stavba, kterou nevytvořila příroda, ale postavili ho obři. V dávných dobách. Ten most se tyčí vysoko nad řekou, žádná povodeň ho nikdy nestrhla. Nestává se neprůchodným jako Shinský brod. Budou muset přejít tam. Když budu rychlá...

Astrid se znovu zasmála a rozeběhla se na západ.

*

Most vypadal stejně obdivuhodně jako vždy. Opracované kamenné oblouky vážící stovky tun se o sebe opíraly a vytvářely tak přesnou, téměř neviditelnou spáru. Kamenný most se klenul vysoko nad řekou a měřil na délku téměř půl kilometru.

Pohybovala se teď mnohem opatrněji. Jediné místo, kde se dala v těchto dnech přejít Rovná. Mohla tu narazit buď na Prďákovy věznitele, což by bylo dobré, nebo na chodce, kteří se jí snaží chytit a vědí, že toto je jediný přechod, což by bylo špatné, nebo na záchraný oddíl svého strýce, což by bylo přímo tragické.

Přesto si nemohla dovolit čekat do tmy, a tak obezřetně vykročila z lesa a vstoupila na oblouk vytvořený obry.

Jak z dálky vypadal most stále pevný a neporušený, když po něm princezna přecházela, musela si dávat pozor na množství výmolů, uvolněných kamenných kusů a hlavně na to, že zde nebylo žádné zábradlí.

Astrid přebíhala zabalená do pláště a přihrčená, až náhle vrazila do kamene, který se vztyčil přímo před ní.

V první chvíli se lekla, že je to hraničář. Potom jí došlo, že to nemůže být hraničář, protože by musel být na dvoumetrových chůdách a nést kamufláž vážící tuny.

Navíc na ni žulový masív zamrkal.

Astrid nedokázala potlačit vykřiknutí. Odskočila dozadu a tasila meč.

„Co pohledáváš na mém území?“ otázala se hora.

Astrid zúžila oči a tušila, že dokáže odlišit nohy, ruce, hlavu.

„Na něco jsem se ptal!“ zahřímala skála.

„Ty jsi... ty jsi troll?“ zeptala se princezna. „Troll na mostě?“

„Vybírám mýtné,“ oznámil důležitě troll.

„A od kdy trollové mluví ekharijsky?“

„Hodně jsem četl,“ sdělil jí troll a teď se jí zdálo, že se za to snad trochu stydí.

Astrid zatřásla hlavou a párkrát zamrkala. Trochu doufala, že halucinace zmizí, ale troll tam stál pořád a dokonce se usmíval.

„Četl,“ zopakovala. „Jsi si jistý, že jsi nečet? Že jsi čet-1?“

„Ovšem,“ řekl troll a teď by tipla, že trochu uraženě.

Zkusila to. „Nechtěla jsem se tě dotknout. Jen jsem ještě nepotkala... však víš, sečtělého trolla.“

„Někteří se asi mohou divit,“ odtušil troll.

„Kolik tedy stojí mýtné?“ zeptala se Astrid.

„Dvacet zlatek,“ prohlásil troll.

„Není to trochu moc? A k čemu ti vlastně budou peníze?“

„Šetřím...“

„Tohle je blbost!“ rozzuřila se princezna. „V životě jsem neslyšela o mluvících trollech vybírajících mýtné na mostech a šetřících. Na co, prosím tě? Na stáří?“

„Jeden nikdy neví,“ pokrčil troll žulovými rameny.

„Dám ti deset,“ řekla odevzdaně Astrid. „A ty mi povíš, jestli tudy jela skupina nějakých dvaceti mužů. Vezli mého bratra. Zlaté vlasy, vysoký.“

Troll nastavil pazouru.

Astrid do ní vysypala obsah svého měšce. Prďák jí nestačil dát peníze, obvykle si při setkání s ním přilepšila, teď si zatraceně pohoršila.

„To je jen osm,“ řekl smutně troll.

„Ber, co je,“ navrhla princezna a trochu doufala, že se skála nenaštve.

„Tak dobrá, nakonec lepší něco, než nic, že? Projeli tudy chvíli před úsvitem. Prosvištěli, aniž by zaplatili, a hrozili, že jestli o nich někomu řeknu, rozbijí mi most.“

„Aniž by zaplatili? Proč jsi je nerozdrtil, nebo tak?“

„Já... nemám rád násilí,“ přiznal troll, ale mince už stihly zmizet v jeho kamenných záhybech.

Astrid se na něj zle podívala a přešla přes most. Toto podivné setkání se snažila rychle vypustit z hlavy.

Chudá jako pravověrný kněz se rozeběhla dál. Měli jen několik hodin náskok.

Najít stopy nebylo vůbec těžké. Nesnažili se je příliš zakrývat. Ale Astrid si musela uvědomit, že teď je na císařském území. V pohraničí. Každý člověk se ji buď pokusí zajmout, nebo zabít. Navíc nepřátelé mohli nechat nějaký zadní voj.

Kdyby byli trollové co k čemu, tak už by měli Zantyjci dávno rozmlácené ciferníky, říkala si Astrid a fakt, že stejný osud by asi potkal i jejího bratra, přecházela.

Hraničáři Zantyjců prvně prošli kolem ní večer toho dne. Princezna naštěstí byla ve střehu a stihla se skrčit v houští u cesty. V noci raději spala vysoko v korunách stromů, zabalená do pláště a tak vysoko, že by musel nepřítel vylézt za ní, aby ji objevil.

Vstala za rozbřesku a vyrazila do hor.

Bylo po poledni, když došla na křižovátku. Zde se stopy ztrácely ve spletnosti množství dalších a Astrid zabralo několik minut, než se jí podařilo najít ty, které už od Mostu sledovala. Vedly rovně a přímo do průsmyku, který vypadal jako... *smrtící past.*

Astrid několik vteřin trvalo, než si uvědomila, kde se ta slova vzala. *Údolí je smrtící past, jdi nad ním.* Tak to bylo. To říkal ten muž v jejím snu. Princezna se podívala na cestičku vinoucí se do hor. Cítila, že nepovede přesně tím směrem, který potřebovala, ale v nejhrošším z ní sejde a poběží po hřebenech. Valy zde nebyly tak vysoké. Aby ale neztratila Zantyjce, musela ještě zrychlit.

Vystoupala nad širokou cestu táhnoucí mezi kopci a pěšina se jako zázrakem zlomila do směru hlavní cesty. A tam, daleko před sebou, spatřila výpravu o nějakých třiceti mužích na koních. S novým odhodláním ještě zrychlila a nedbala na nebezpečí úzké cestičky a strmého srázu.

A opravdu, za téměř hodinu namáhavého běhu a lezení se dostala přímo nad únosce. Vpředu jel ten bojovník Surya, který je pozoroval v nálevně, a vedle něj cupital kůň se svázaným mužem na hřbetě s kápí přes hlavu. Po bocích bojovníka Surya cestovaly dvě postavy zahalené v pláštích s holemi a se symboly *Magicus Militia*.

Zběhlí mágové!

Zbytek tvořilo pár Ekharijců a Zantyjců v císařských barvách – červené a bílé.

Astrid si promýšlela taktiku, ti čarodějové byli nečekaným znepríjemněním, jako by nestačil bojovník Surya a přečíslení třicet ku jedné. A pak se celý svět zbláznil.

*

Příšerný řev se rozlehl údolím a odrážel se od jeho vrcholků. Bojovníci dole se zmateně rozhlíželi, ale byla to Astrid, kdo uviděl nebezpečí jako první. Přes východní vrcholky Valů se přehnal obrovský stín a princezna pohlédla na oblohu. A už slyšela tlukot velikých křídel, který doprovázel přítomnost největšího tvora na světě – draka.

Astrid zoufale sledovala, jak netvor plachtil do údolí nad cestou, po které by ona sama šla, kdyby nezvolila pěšinku do hor. Drak byl majestátní, když kolem ní prolétal. Tělo mu chránily černé šupiny, mezi kterými prosvítalo ohnivě žilkování, a žár z něj sálal tak, že ho ucítila i ona, když stála dvacet

metrů nad jeho rohy obrněným hřbetem. Zaklonil dlouhou hlavu a k Astridině hrůze vypustil na Zantyské bojovníky a jejího bratra kužel žhavého ohně.

Proletěl nad nimi a celé údolí zaplavily plameny. Astrid dopadla na kolena, už se ani nesnažila skrývat. V naprostém neuvěření sledovala tu spoušť pod sebou. Štiplavý kouř jí začínal stoupat do nosu. Bezděčně si odtrhla kus pláště a převázala si ho kolem úst a nosu. A pak se dole něco pohnulo. Přímo proti ní stoupaly z ohnivě zdi čtyři postavy. Ten Zantysjec z hostince Pod Kaštanem vedl za řemeny jejího bratra, který měl stále přes oči kuklu a klopytal za Suryou. Oba zběhové z Magicus Militia drželi kolem čtveřice nafialovělou ochrannou bariéru.

Astrid se pokusila skrýt, ale Surya ji už viděl.

„Chteinie Tcha!“ křikl, ale jeden z mágů mu začal něco zuřivě povídat.

Surya mávl rukou a vtlačil mu do rukou Prďákův provaz. Sám šel princezně vstříc.

A pak se ten tlukot ozval znovu.

Surya obrátil pohled vzhůru a spatřil s hrůzou, kterou cítila i Astrid, ohromného netvora, který se snášel přímo na něj. Astrid se rozeběhla směrem k mágům, kteří akorát ještě více posílili bariéru kolem sebe a kolem Percivala. Surya měl stejný plán. Jako dva přátelé běželi jen pár metrů od sebe, když nestvůra dosedla na zem s plnou vahou svého obřího těla.

Valy se zachvěly a Astrid se náhle ocitla ve vzduchu. Stočila se do klubička, aby utlumila pád, ale protože ztratila pojem, kde je nahore a kde dole, dopadla přímo na hlavu a svět vybuchl v záplavě barev. Pak už se kutálela ze srázu dolů, a do očí jí štípal kouř a ústa jí plnil popel.

Druhý náraz do hlavy ji paradoxně probral k životu. Rozhlédla se kolem sebe. Zjistila, že stojí na spáleništi a kus od ní leží na zemi Surya a nejeví žádné známky života. Hledala svého bratra a spatřila jednoho z mágů nabodnutého na pahýl stromu. Život z něj již dávno vyprchal.

A pak ho uviděla. Nějak se mu podařilo strhnout si kapuci a jeho zlaté vlasy se zatřpytily na slunci, které nějak proniklo přes mračno kouře. Na chvíli byl celý svět v pořádku. Pak se zaduněním přistál drak mezi Astrid a prince Percivala.

Astrid si buď nevšiml, nebo ji nebral na vědomí. Tlamou a spáry byl otočený k Prďákovi, jí ukazoval jen ostnatý ocas a zadní mohutné tlapy velikosti menších domů. Složil mohutná křídla a vytvořil tím horký vír, který Astrid ovanul obličej. Dopadla na zem a spatřila kopí. Muselo zůstat po někom z Prďákovi eskorty a oheň ho nestrávil.

Kamenné kopí bude ostřejší, než ocelové, zazněl jí v hlavě hlas, ale Astrid ho přerušila vlastním: „Kuš,“ zašeptala a postavila se s ocelovým Ekharijským kopím. Zamířila na dračí záda a vši silou hodila.

Kopí svištělo vzduchem a nabralo slušnou rychlost.

Pak narazilo na dračí šupiny.

A roztříštilo se na kusy. Ratiště ještě jen tak mimoděk vzplálo rudým plamenem.

Drak se ani neotočil. Udělal první krok směrem k jejímu bratrovi.

„Královská krev,“ řekl drak a znělo to, jako když padá lavina.

Astrid se rozhlédla a uviděla malý hranatý kámen s velmi ostrými okraji.

No tak uvidíme.

Princezna zamyšlela, napřáhla a vypustila projektil. Kamínek se točil a Astrid zavřela oči, aby neviděla, jak se odrazí od šupin. Překvapeně je otevřela, když drak zařval.

Nevěděla, kam se kámen zasekl, ani co se drakovi stalo. Na vše zapoměla, protože měla to, co chtěla. Plnou dračí pozornost.

Tak co teď, holka? říkala si, zatímco mohutné dračí tělo se pomalými pohyby otáčelo k ní.

Nemůžeš zvítězit ničím, co tě naučili v dospělosti.

„Ženo z Prenumbiků,“ pronesl drak a Astrid si ke své zlosti, která se na krátký okamžik vynořila nad mořem strachu, uvědomila, že si to netvor možná i užívá. „Sama sis sečetla své dny.“

Nemůžeš zvítězit ničím, co tě naučili v dospělosti. Co jsem u svatého Falana uměla? V čem jsem byla dobrá, když ne v šermu a v zabíjení potvor? ...A v sexu, poslední myšlenka ji tak překvapila, že se zasmála. Dračí hlava, veliká jak stodola, se naklonila na stranu. Astrid by přísahala, že zvědavě. A pak jí došlo, co uměla už jako malá. Zavřela oči a otevřela ústa. Její hlas, uvyklý v posledních letech převážně klení a hrubých řečí, se jemně rozezvučel nad krajem v melodii prastaré písně:

„Azzarud Srdnatý vešel v tichý hvozď
i přes kopce a přes řeky se hnál jak divý drozd
neb čas byl jeho nepřítelem, jeho pravdou zlou
že lásku srdce Azzaruda zahubí do měsíců dvou

Tu potkal muže starého, co psa nemocného nesl
ptal se ho na cestu a muž ukázal jen k lesu
tam srdce hvozdu tepe a je pravdou zlou
že jedině má moc zachovat lásku tvou živou

I došel k srdci hvozdu, unaven a stár
Poklekl a vyslechl, že život není dar
Že život pouze vyměnit může, což je pravdou zlou
„Zachráním jí, však ona už nikdy nebude tvou“

Neoznačený hrob je teď domem Azzarudovým,
Však jeho krásná Hedvika s pohledem smaragdovým
Chová synka malého a pravda nad všechny zlaté
Že dítě jméno Azzarud má a že je stejně Srdnaté

Astrid otevřela oči.

Její přání, aby drak prostě zmizel, se nevyplnilo.

„To byla... velice stará píseň, ženo z Prenumbiků,“ oheň v dračích očích jakoby pohasl a Astrid ucítila střípek naděje. „Je to mnoho staletí od doby, kdy jsem... a asi nikdy ne tak krásně. Máš dar... a já nebudu ten, kdo o něj svět připraví. Vyzpívala sis svůj život i život svého bratra, ačkoliv přijde doba, kdy toho možná olituješ. Žij dobře, ženo z Prenumbiků.“

Pak drak roztáhl křídla a několika údery se vznesl nad spálené údolí.

Astrid doběhla k Percivalovi.

„Tohle už nikdy nedělej,“ zaúpěl její bratr a pevně jí objal.

Cesta zpátky přes Zantýnii a ukrývání se před císařovými pohraničníky a brodění se hlubokým sněhem, to bylo nic v porovnání s cestou přes Ekharii, která byla pro Astrid jako zlý sen. Zpráva o tom, že se objevila princezna, ta ztracená princezna Astrid, se šířila jako lesní požár. Před rytíři a strážci Imboruse Marka, bratra krále Ekhariona, který doprovázel jeho syna a jeho tři roky pohřešovanou dceru na Poloostrov a do Ekharie, se rojil přímo dav rolníků, ale i rytířů a hlavně chodců, kteří se chtěli přesvědčit, že to je opravdu Michaela, kdo jede na koni vedle Marka.

Odmítla kočár. Odmítla Percivalovu nabídku, ať potichu zmizí, či ať se vrátí do paláce společně a tajně. Ne. Astrid cítila, že si tohle musí vytrpět, jako pokání za svůj útěk. Pravda byla, že ještě než dorazili na Poloostrov, trpěla více, než když nahá běhala po horách při zasvěcovacích zkouškách u chodců.

Chodce teď nenáviděla. Doufala, že až ji otec seřve a seřeže, tak že se bude moci zasadit o omezení pravomocí tohoto pochybného řádu, který se jí pokusil zabránit ve vysvobození jejího bratra. Nebo rovnou o jeho zrušení, pokud bude příležitost.

A pak tam stála, před svým starým otcem, který na ni temně shlížel z majestátního trůnu, zatímco ona klečela vedle svého bratra a v zádech měla oči snad milionu šlechticů z celé Ekharie.

„Vstaň, Percivale,“ řekl Ekharion a Prďák poslušně povstal, uklonil se a zmizel mezi svými sourozenci ke zlatému stolu vpravo od trůnu. Přivítat svou dlouho ztracenou sestru přijeli všichni. David, Zaitha i Liirie, které bylo dovoleno vzít si ke zlatému stolu své děti, ačkoliv protokol kázal, že pouze přímí nejbližší pokrevní potomci krále mohou u tohoto stolu sedět.

„Dcero,“ zahřměl Ekharionův hlas. Astrid věděla, že je obeznámený se vším. S Prďákem měl Marek dlouhý rozhovor hned, jak se dostaly do Horalova a určitě o tom rychle zpravil otce pomocí holubů a pro jistotu i s pomocí kouzelníků z Magicus Militia.

„Tvá neposlušnost vůči své rodině a vůči Ekharijskému lidu a trůnu volá do nebes a Fallan se ti musí zjevovat ve snech a kárá tě. Přesto, zachránila jsi mému synovi život. A za to ti, stejně jako každému v zemi, kdo vykoná takovou službu pro královskou rodinu, patří jedno přání, které král ze své moci splní. Předtím, než své přání vyslovíš, ti chci jen říci, že ne vždy cesta, která se ztratí, zůstává ztracená. To je pořekadlo chodců, jak jistě víš. Ne vždy princezna, která se ztratí, zůstává ztracená, říkám já. Někdy se cesta, stejně jako princezna, znovu objeví. Potom je třeba mít odvahu po té cestě kráčet a věř mi, dcero, že těžká je cesta princezny. Vyslov své přání.“

Dav, její bratři a sestry, dokonce i Fallan a celý vesmír, zatajili na moment dech. Princezna Astrid promluvila: „Žádám jen svůj život, otče. Žádám tu cestu, která se objevila. Žádám, abych směla dělat to, v čem jsem dobrá. Abych mohla pomáhat našim lidem tam, kde ta chodecká verbež... tedy chci říci, tam, kde je to potřeba. Chci být tvým rytířem, chci být tvou dcerou a chci, abys na mě byl hrdý.“

Ticho v trůnním sále přímo ohlušovalo. Všechny oči se upínaly ke králi.

„Dcero. Jsem na tebe hrdý a velmi. Přisedni, prosím, k rodinné tabuli, princezno Astrid – chodkyně Michaelo, hubitelko obrů a utiřitelko draků. Je pro mě čest mít tě ve své rodině.“

A tak se stala chodkyně Michaela princeznou Astrid a princezna Astrid chodkyní Michaelou. Cesta, která zmizela, když ji zradili chodci, se opět objevila, když jí splnil přání její otec. A draci? Draci zůstávají a sledují naše počínání, a když potřebujeme postrčit, udělají to. Stejně jako Fallan.

*

Ztracená cesta se opět objeví.